

Sunt chemat la lucrare?

Brad Wheeler

Întrebări despre biserică

Recomandări pentru Seria „Întrebări despre Biserică”

„Creștinii sunt presați de întrebări foarte reale. Ce spune Scriptura despre structura unei biserici, despre închinare, despre organizarea lucrării și despre definierea conducerii biblice a bisericii? Acestea sunt doar câteva din întrebările la care cărțile din această nouă serie de la 9Marks vine cu răspunsuri clare, atent formulate și convingătoare. Sunt foarte recunoscător pentru această lucrare și pentru influența ei incredibil de sănătoasă în atât de multe biserici credincioase. Vă recomand această serie de cărți cu toată căldura”. - **R. Albert Mohler Jr.**, președinte, The Southern Baptist Theological Seminary

„Întrebările sincere merită să capete răspunsuri bine gândite. Dacă nu ești sigur de unde să începi în găsirea răspunsurilor la astfel de întrebări, această serie îți poate sluji ca un punct de lansare în oceanul de întrebări pe această temă. Aceste scurte cărți vin cu răspunsuri convingătoare, la obiect, și sunt excelente pentru a fi citite împreună cu un prieten sau cu o sută de prieteni”. - **Gloria Furman**, autoarea cărților *Missional Motherhood* și *The Pastor's Wife*

„Ca păstor, mi se pun foarte multe întrebări. Sunt abordat de necredincioși care caută să înțeleagă Evangelia, de noi credincioși care sunt nesiguri legat de următorii pași pe care să îi facă, și de credincioșii care se maturizează și care vor să fie ajutați în găsirea de răspunsuri la întrebări despre familia creștină, relațiile cu

prietenii, vecinii sau colegii de muncă. În astfel de momente, îmi doresc să am o carte pe care să le-o ofer, care să fie scurtă, la obiect și care să îi îndrepte în direcția corectă pentru mai mult studiu. Seria „Întrebări despre biserică” oferă exact acest fel de răspunsuri. Fiecare carte tratează o întrebare anume într-o manieră biblică, scurtă și practică. Cred că titlul seriei poate fi și „Răspunsuri despre biserică”. Îmi plănuiesc să cumpăr mai multe exemplare și să le dăruiesc cu regularitate. Și tu ai trebui să faci același lucru”. - **Juan R. Sanchez**, păstor senior, High Pointe Baptist Church, Austin, Texas

„Unde pot creștinii să găsească răspunsuri la întrebările comune despre viața de biserică – fără să trebuiască să caute prin cărți stufoase și scumpe? Cărțile din seria „Întrebări despre biserică” vin în întâmpinarea nevoii noastre de a căpăta răspunsuri biblice, echilibrate și practice. Pentru păstori, această serie se va dovedi o resursă de încredere pentru ghidarea membrilor de biserică spre o înțelegere mai profundă și o unitate mai puternică”. - **Ray Ortlund**, președinte, Renewal Ministries

Sunt chemat la lucru?

Seria „Întrebări despre Biserică”

Sunt chemat la lucrare?, Brad Wheeler

Îi iubeste Dumnezeu pe toți oamenii?, Matt McCullough

Cum pot găsi pe cineva care să mă ucinicizeze?, Garret Kell

Cum pot să folosesc mai bine lectura Bibliiei?, Jeremy Kimble

Cum îi pot iubi pe membrii bisericii care au alte afinități politice?, Jonathan Leeman și Andy Naselli

Cum pot să slujesc în biserică locală?, Matthew Emadi

Cum pot să susțin lucrarea internațională de misiune?, Mark Collins

Cum poate biserică noastră să găsească un păstor credincios?, Mark Dever

Cum pot crește femeile în biserică locală?, Keri Folmar

Este un lucru iubitor să practicăm disciplina bisericii?, Jonathan Leeman

Ce să fac dacă nu am dorința să mă rog?, John Onwuchekwa

Ce să fac dacă nu simt dorința să merg la biserică?, Gunner Gundersen

Ce să fac dacă sunt descurajat în evanghelizare?, Isaac Adams

Ce să fac acum, că sunt creștin?, Sam Emadi

Ce ar trebui să facem cu membrii care nu vin la întâlnirile bisericii?, Alex Duke

De ce este Cina Domnului atât de importantă?, Aubrey Sequeira

De ce ar trebui să mă botez?, Bobby Jamieson

De ce să dăruiesc în biserică locală?, Jamie Dunlop

De ce să mă alătur unei biserici locale?, Mark Dever

Pot femeile să fie păstori?, Greg Gilbert

La ce ar trebui să mă uit în alegerea unei biserici?, Alex Duke

Este Iadul real?, Dane Ortlund

Cine conduce biserică?, Sam Emadi

Care este misiunea bisericii?, Jonathan Leeman

Cum pot fi sigur că sunt mântuit?, Jeremy Pierre

Promite Biblia sănătate și prosperitate?, Sean DeMars

Ce fac diaconii?, Juan Sanchez

BRAD WHEELER

SUNT CHEMAT
LA LUCRARE?

MAGNA GRATIA

SUNT CHEMAT LA LUCRARE?

Brad Wheeler

Copyright © 2023 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Am I Called to Ministry?

Copyright © 2021 by Brad Wheeler and 9Marks

Originally Published in English by Crossway with all International rights owned by Crossway and 9Marks
525 A Street NE , Washington DC 20002

This edition published by arrangement with 9Marks. All rights reserved.

Tradus și publicat cu permisiune.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Coperta: Jordan Singer.
Tehnoredactare și DTP: MG Studios.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

9Marks ISBN: 978-1-960877-19-2

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți!
Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

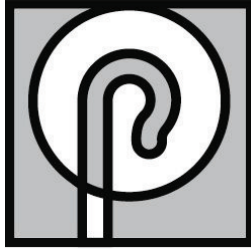
Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

„Adevărat este cuvântul acesta: „Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun” (1 Tim. 3:1)

Lucrarea era cel mai îndepărtat lucru de mintea mea. Pentru unii, urcarea treptelor către un amvon este culmi- narea unui vis de o viață. Pentru mine, acest lucru suna de parcă m-aș fi apropiat de un soi de purgatoriu.

Eu am crescut într-o familie iubitoare, dar nu era o familie creștină. În afara câtorva caricaturi nepotrivite, nu știam nimic despre predicatori. Și nu eram preocupat în particular de a vorbi în public. Lucrarea ca o „carieră”? Nicidecum. Aveam planuri mai bune pentru viața mea.

Pe când eram tânăr, mi s-a dat o Biblie și am fost provo- cat să o citesc. Dar pentru că mă consideram rezonabil de echilibrat și cu mintea deschisă, am făcut o încercare. La câ- teva zile după aceea, în timp ce citeam în dormitorul meu din Evanghelia după Marcu, Dumnezeu m-a mântuit.

Scriptura a început să îmi transforme viața încetul cu încetul, dar felul în care vedeam lucrarea a rămas relativ

neschimbat. Încă îi vedeam pe păstori ca acei oameni care nu se potriveau în „lumea reală”. Era clar că orice om care avea daruri și abilități ar fi trebuit să își ia o altă slujbă. Așadar, îți poți imagina surpriza pe care am avut-o când femeia care este acum soția mea a spus cu încredere: „Sper ca într-o zi să mă căsătoresc cu un păstor”. I-am răspuns fără ezitare: „Ei bine, asta înseamnă că nu te vei căsători niciodată cu mine, pentru că eu nu voi fi niciodată așa ceva!” Și am plecat cu un acces de furie. *Am vrut să îi arăt ce vreau eu.*

După mai mulți ani, am absolvit facultatea și mi-am luat o slujbă în lumea investițiilor. Dintr-un motiv inexplicabil, acea femeie s-a căsătorit cu acel nesimțit mândru. Am devenit apoi membri într-o mică biserică de pe coasta Pacificului, în partea de sud a statului California, unde păstorul predica expozitiv din Evanghelia după Marcu.¹ El trecea pur și simplu prin acea carte săptămână de săptămână, pasaj cu pasaj.

Și iarăși Cuvântul lui Dumnezeu a început să îmi transforme viața.

Într-o duminică, am auzit aceste cuvinte cum mi-au ieșit pe gură: „Mă întreb dacă nu cumva asta este ceea ce ar trebui să fac”. Soția mea s-a uitat la mine. „Adică să te

¹ Predicarea expozitivă este acea predicare în cadrul căreia ideea centrală a pasajului biblic este ideea centrală a mesajului și este aplicată în inima celui care îl aude.

ocupi de finanțele bisericii?” „Nu, să predic”, am răspuns eu. Ea a fost la fel de șocată de răspunsul meu pe cât eram eu însumi.

Nici măcar eu nu știam cu adevărat ce voiam să spun. Așa că l-am întrebat pe păstorul meu ce ar fi trebuit să fac dacă aș fi vrut să fac ce făcea el. N-am să uit niciodată răspunsul pe care mi l-a dat: „Ei bine, ar trebui să te muți în Dallas și să te înscrii la Dallas Theological Seminary – o școală foarte bună. În patru până la șase ani, o vei absolvi, și apoi vei putea căuta o slujbă de păstor de tineret. Dacă te vei descurca bine, vei putea fi promovat ca păstor cu tinerii adulți sau un fel de ajutor de păstor. Și probabil că după aceea vei putea ajunge și păstor senior”.

Am plecat dezumflat. Pentru un copil crescut în zona de coastă a Californiei, Dallas-ul nu era tocmai „țara făgăduinței”. Nu mi se părea înțelept nici să renunț la o carieră promițătoare în sectorul financiar pentru șase ani de școală fără o cale înainte foarte clară. Și să încep ca păstor de tineret? Unii puteau să fie înzestrați pentru așa ceva, dar nu eu.

Și poate că mă înțelegi. Poate că ești un creștin și, dintr-un motiv oarecare, te gândești să îți investești viața în lucrare. Ar trebui să cauți așa ceva? Cum să fii sigur de asta? Și ce să faci? Ei bine, această carte li se adresează în principal unora ca tine.

Dar ea nu se adresează doar păstorilor aspiranți. Ea este și pentru cei ce sunt deja păstori și lideri ai bisericii care încearcă să navigheze prin apele tulburi ale evaluării pastorale. În fiecare săptămână aud vorbindu-se despre o altă criză în lumea evanghelică, dar există o criză care nu ajunge capul de afiș al știrilor: mulțimi de bărbați din seminariile teologice sunt convingși că sunt „chemați la lucrare”, dar este evident că nu au nicio treabă să se afle la conducerea bisericii. Nu seminariile teologice cresc păstori, ci bisericile locale. Așa că, dacă ești păstor sau lider în biserică, sper că această scurtă carte te va ajuta să te achiți mai bine de responsabilitățile tale înaintea lui Dumnezeu. Va fi nevoie ca pe unii bărbați să îi trimiți în afara bisericii, iar pe alții va trebui să îi împiedici să plece. Ai putea spune ce anume face diferența între ei?

Înainte de a trece mai departe, vreau să fac o clarificare scurtă. În această carte, vreau să mă adrez în principal acelor care se luptă să înțeleagă dacă ar trebui sau nu să se dedice lucrării *pastorale*. Mare parte din ceea ce voi spune aici li se adresează acestora. Dar dacă te gândești să îți dedici viața unei alte forme de lucrare, cum ar fi să predai într-o instituție creștină sau să slujești în misiune, atunci continuă să citești! Cred că vei fi ajutat de principiile biblice pe care le voi statua aici. Ele se pot aplica ușor situației tale.

SĂ VORBIM DESPRE „CHEMARE”

Unul dintre filmele mele favorite este *A River Runs Through It* [Cândva, pe aici, trecea un râu], lansat în 1992. La începutul filmului, Norman, personajul principal, se întoarce acasă în Missoula, Montana, după șase ani de succes la Dartmouth. Tatăl lui, un slujitor prezbiterian scoțian, îl întreabă cum are de gând să își pună la lucru educația.

„Încă nu știi”, replică Norman.

„Ai avut șase ani să te decizi”, îi spune tatăl lui, cu o privire dezaprobatoare din spatele ochelarilor lui groși. (Se pare că unele conversații dintre tați și fii nu se schimbă niciodată!) Tatăl lui îi sugerează apoi să facă ceva studii avansate în avocatură, medicină sau lucrare creștină, făcând ca ultima sugestie a „lucrării” să rămână într-un fel ciudat în aer. Evident îngrozit de o astfel de perspectivă, Norman replică brusc spunând că a aplicat la mai multe slujbe în educație. Tatăl lui îi răspunde într-o manieră războinică:

„Și ți s-a părut că ți-ar aduce satisfacție? Adică simți că așa ceva ar putea fi [pauză lungă]... *chemarea ta?*”

„*Chemarea mea?*” răspunde Norman, un pic tulburat.²

² *A River Runs Through It*, regia Robert Redford (Los Angeles, CA: Columbia Pictures, 1992).

Există o lungă tradiție a creștinilor care vorbesc despre vocații³ folosind termenul de „chemare”. Acest fel de limbaj nu prea mai este folosit în zilele noastre. În perioada facultății, n-am auzit pe niciun creștin întrebându-mă dacă mă simțeam „chemat” să fiu consultant financiar. Pur și simplu îmi urmam o carieră în care puteam să Îl onorez pe Dumnezeu, să îmi susțin familia și, speram eu, să mă și distrez un pic.⁴

Dar există o vocație în care limbajul „chemării” rămâne sacrosant: lucrarea creștină. Când vine vorba de lucrare, creștinii încă au tendința de a-și pune întrebarea: „Sunt *chemat*?” Se poate chiar să fi luat această carte în mâinile tale tocmai pentru că ai citit titlul ei și să te fi gândit: „Exact! Asta este ceea ce încerc să înțeleg!” Dar aș îndrăzni să sugerez că „chemarea” este deopotrivă o modalitate *nebiblică* și *inutilă* de a te întreba dacă ar trebui sau nu să îți dedici viața în lucrare vocațională.

Nebiblică

A te întreba dacă ești „chemat” la lucrare este un lucru nebiblic pur și simplu pentru că nu așa vorbește Biblia despre chemare. În Noul Testament, chemarea este sinonimă cu *mântuirea*, nu cu *vocația*.

³ vocație – meserie, carieră.

⁴ Chiar dacă mărturisesc că nu întotdeauna în acea ordine.

De exemplu, când Petru predică pentru prima dată de ziua Cincizecimii, el oferă făgăduința Evangheliei către „toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va *chema* Domnul, Dumnezeu nostru” (F.A. 2:39). Petru vorbește clar despre mântuire. Tot așa, în Romani 8:28-30, Pavel afirmă că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt *chemați* după planul Său... pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și *chemat*; și pe aceia pe care i-a *chemat*, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit”. Chemarea este o legătură din acel lanț neîntrerupt al mântuirii.

Când Pavel scrie că „lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută” (Rom. 11:29), el nu spune că nu ai putea să-ți schimbi niciodată meseria. Când el spune „fraților, luați aminte la chemarea voastră” (1 Cor. 1:26, lit. ESV), el nu le cere corintenilor să se gândească la vocațiile lor, ci la ceea ce erau la momentul mântuirii lor. Și sunt numeroase alte pasaje care vorbesc despre același lucru. Te încurajez să le cauți și să le citești (v. 1 Cor. 1:9, 26; 2 Tim. 1:8-9; 2 Petru 1:3-4, 10).

Singurele excepții clare de la această regulă fac referire la chemarea lui Isus de a sluji ca Marele nostru Preot (Evrei 5:4) și la chemarea ucenicilor pe care Isus i-a ales să slujească drept apostoli (Matei 4:21-22; 10:1), inclusiv în

cazul lui Pavel, care a fost chemat „să fie apostol” (Rom. 1:1; cf. 1 Cor. 1:1).

Pe scurt, Biblia nu folosește niciodată termenul „chemare” cu referire la ce să facem noi din punct de vedere al carierei; ea folosește acest termen cu referire la identitatea noastră creștină. Apostolii sunt singura excepție de la această regulă. Dar ei au auzit o voce într-un fel unic, în care nimeni altcineva nu a auzit (F.A. 1:6-8; 22:9), și ei au avut viziuni într-un fel în care nimeni altcineva nu a putut avea (Marcu 9:7; F.A. 9:1-9), pentru că au avut vocații unice pe care nimeni altcineva nu le-a putut avea (Efes. 2:20).⁵

Os Guinness ne aduce aminte într-un fel util că, „mai înainte de toate, noi suntem chemați la cineva (Dumnezeu), nu la ceva (cum ar fi să jucăm rolul de părinți, să facem politică sau să dăm educație) sau undeva (cum ar fi în zonele urbane sau în Mongolia).”⁶

Dar nu doar că exprimarea în sensul chemării este nebiblică, ci ea este și *nefolositoare*.

⁵ v. Christopher Green, *The Message of the Church* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2013), p. 217.

⁶ Os Guinness, *The Call: Finding and Fulfilling the Central Purpose of Your Life* (Nashville, TN: Word, 1998), p. 31. Asta nu înseamnă că Dumnezeu nu poate lucra subiectiv în noi, îndemnându-ne prin Duhul Lui. Dar ar fi mult mai înțelept și mai biblic să nu folosim exprimarea despre „chemare” cu referire la astfel de îndemnuri.

Nefolositoare

În facultate am jucat cărți din plin. Dă-mi o mână de cărți, și îți arăt. Încă nu eram baptist, și totul se petrecea înainte ca Al Gore să fi inventat internetul. Dama de pică era jocul meu favorit, pentru că are cărți de ași. Când tu crezi că ai o mână bună, un alt jucător aruncă acel as, și așa câștigă de fiecare dată.

Acesta este aspectul în care limbajul chemării este nu doar derutant, ci și periculos.

Gândește-te la această întrebare: „Sunt chemat?” Pe ce se pune accentul? Evident că pe *persoana* care își pune întrebarea. Ea are o notă personală, subiectivă, poate chiar mistică, de parcă ar fi urmată de nopți lungi de meditat la stele. Dar Biblia nu descrie nicăieri potrivirea cuiva pentru lucrare într-o manieră din aceasta individualistă.

Și totuși, în ciuda faptului că Biblia nu vorbește niciodată în acest fel, eu mă regăsesc în repetate rânduri în discuții cu tineri bărbați care cred că au fost „chemați” la lucrare printr-un fel de experiență cu Dumnezeu ca la „rugul aprins”. Poate că un tânăr experimentează această „chemare” într-o tabără sau într-o conferință. Inima lui este mișcată și mintea îi aleargă ca la cursă.

El este convins acum că Dumnezeu l-a chemat la lucrare. Și trist este că, deși ai putea observa că pare să aibă

toată maturitatea și abilitatea unui Shaggy sau Scooby-Doo, norocul pare să îl convingă de altceva. „Chemarea” de la Dumnezeu a devenit acum pentru el un fel de „as” al lucrării, ca la jocul de cărți. El a fost *chemat*, așa că nimeni nu mai poate face nimic.

Bun, poate că am exagerat *un pic*, dar ideea rămâne aceasta: o „chemare” la lucrare este ceva total străin de Noul Testament. Să luăm exemplul lui Pavel. Dacă a existat cineva care ar putea să arunce în joc asul *chemării*, Pavel este acela. Echiparea lui la seminar a început din clipa când a învățat să vorbească. El a avut mai multe diplome pe pereții casei lui decât ai tu cărți în bibliotecă (F.A. 22:3; Fil. 3:4-6). În fapt, el a și avut o *viziune* prin care Hristos i-a poruncit să meargă în lucrare.

Dar când Pavel a ajuns în biserica din Antiohia, el nu și-a fluturat insigna de apostol și nu le-a cerut tuturor să se dea la o parte - nicidecum. Iată ce spune Luca în Faptele Apostolilor 13:2-3:

„Pe când [biserica] Îi slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat’. Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei, și i-au lăsat să plece [sau i-au trimis]”.

Vedem aici un model consecvent cu restul Noului Testament (un model pe care îl vom explora un pic).

Duhul Sfânt i-a pus deoparte pentru lucrare pe Pavel și pe Barnaba, dar biserica locală i-a echipat și a susținut lucrarea lor. Și aici există o lecție pentru noi: aspirația personală trebuie să se întâlnească cu confirmarea publică a bisericii.

Nu ar trebui să ne întemeiem angajamentul față de lucrare într-un „moment decisiv” al unei chemări subiective. Sigur că nu ar trebui să îi încurajăm pe alții să umble după o experiență de genul „rugul aprins”. Dacă asta s-ar fi cerut, eu, de exemplu, n-aș fi păstorit acum. Nici n-aș mai fi scris această carte.

În fapt, ideea de chemare poate fi chiar dăunătoare pentru păstorii care sunt deja implicați în lucrare. Am auzit de un lider al unei biserici locale care a spus recent că, „întrucât suntem chemați de Dumnezeu, nu ne putem da demisia”. Cred că el voia să se folosească de acea afirmație ca de un „glonț” îndreptat către păstorii care se simt oboșiți. Dar acest fel de a gândi îi poate apăsa pe păstori cu o vinovăție inutilă pentru că au părăsit slujirea pastorală când se poate foarte bine ca acel gest să fi fost cel mai înțelept și cel mai iubitor lucru pe care ei să îl facă pentru bisericile și familiile lor.

Apelul la o „chemare specială” mai poate fi folosit și pentru a ascunde aspectele inadecvate ale liderilor necalificați. „Cine ești tu să te ridici împotriva voii lui

Dumnezeu?”, vor spune ei, deși se vede de la o poștă că nu acela le este locul.

Așadar, dacă limbajul „chemării” este deopotrivă ne-biblic și inutil, există un fel mai bun de a trata acest subiect? Eu cred că da. În loc de „chemare”, haideți să vorbim despre acronimul ATAC: aspirație, trăsături calificative, aptitudini și confirmare.

ASPIRAȚIE

Știu că de-a lungul ultimelor câteva pagini am aruncat cu niște săgeți către ideea foarte subiectivă de „chemare”. Dar eu nu sugerez că dorințele noastre nu contează. Ba da! În 1 Timotei 3:1, Pavel spune că, „Dacă râvnește [*aspiră*] cineva să fie episcop, dorește un lucru bun”.

Aspirația nu este doar nobilă (adică bună), ea este și necesară!

Demnitatea lucrării

Lucrarea este o sarcină nobilă. Asta am ratat eu să înțeleg când am batjocorit ideea de lucrare pastorală, pe când eram un tânăr creștin, și când am lăsat ca lumea, nu Cuvântul lui Dumnezeu, să îmi modeleze gândirea. În mândria mea, am batjocorit ceea ce Dumnezeu considera demn și respectabil. Este un lucru bun să îți dorești lucrarea pastorală, pentru că lucrarea Evangheliei are în ea o

demnitate inerentă. În 1 Tesaloniceni 5:12-13 citim că ar trebui să îi „privim bine pe cei ce se ostenesc între noi, care ne cârmuiesc în Domnul și care ne sfătuiesc. Să-i prețuim foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor”.

Lumea râde deseori de cei care se dedică propovăduirii de „superstiții” și îi consideră ca niște oameni de nimic, niște amăgitori. Șeful meu de pe Wall Street a deplâns decizia mea de a „arunca pe fereastră educația de clasă mondială pentru șanțurile josnice ale lucrării creștine”. Batjocura lui era palpabilă. Până și buna mea mamă a plâns săptămâni în șir când a auzit de decizia mea „groaznică”. Nu doar că aveam să devin păstor, ci urma să și locuiesc în *Arkansas*. Când toată familia ta se trage din Boston și face parte din „elitele” care locuiesc la malul mării, după mintea lor n-ar fi trebuit să țintesc ceva *inferior*.

Și totuși această lucrare de răs și deplâns este tocmai ceea ce Dumnezeu consideră laudabil, onorabil și de încurajat. Nu regret că am urmat valorile Lui, nu valorile lumii (sau ale familiei mele).

Pericolul lucrării

Ca să fiu clar, aspirația nu este totuna cu ambiția. Mulți dintre noi trăim într-o lume a păstorilor de megabiserici, care trăiesc fiind puși pe un pedestal. Un soi de aură de celebritate îi înconjoară pe majoritatea liderilor

proeminenți de biserici. Ei sunt elementul de atracție la cele mai mari conferințe. Asemenea jucătorilor de baseball care urcă pe podium, unii au chiar muzica lor favorită, pe fundalul căreia se ridică la amvon. Ei semnează contracte uriașe pentru scrierea de cărți. Ei sunt înconjurați de mulțimea de fani care îi adoră pe oriunde se duc. La o conferință mare de păstori la care am participat recent, am văzut un șir lung de creștini așteptând ca un lider de seamă să le dea *autografe pe Bibliile lor*. Oare se gândeau că el a scris Biblia? Nu eram sigur dacă ar fi trebuit să fiu mai șocat de acel lung șir de fani nerăbdători cu Bibliile în mâini sau de păstorul *care semna autografe* în Bibliile lor.

Eu nu vreau să spun că toți păstorii de mega-biserici ar fi neevlavioși sau absorbiți de ei înșiși. În fapt, o mulțime de păstori de biserici mici pot fi focalizați pe ei înșiși! Eu pur și simplu observ că trăim într-o societate concentrată pe celebritați, una care, din nefericire, a infectat și biserica. Și noi putem să ne îmbătăm cu personalitatea umană. Cât de des am auzit de membri ai biserici captivați care nu s-au referit la biserica lor pe nume, ci făcând apel la păstorul lor faimos! „Eu merg la biserica cutăruia”. Dacă ultimul deceniu al secolului al XX-lea a fost focalizat pe biserica „condusă de scopuri”, primele decenii ale secolului al XXI-lea au fost focalizate cu totul pe ideea de

biserică „condusă de vedete”.⁷ Noi facem un soi de mesia din liderii noștri, ridicându-i la un statut de guru divini, agățându-ne cu înflăcărare de fiecare cuvânt al lor, de parcă ar fi ieșit de pe buzele lui Hristos însuși. În esență, noi toți suntem idolatri, și am văzut cum Domnul i-a zdrobit în bucăți pe mulți dintre idoli noștri îndrăgiți.

Ideea pe care vreau să o subliniez este că, într-o cultură de biserică focalizată pe celebrități, poate fi ușor să confundăm ambiția cu aspirație. Este ușor să zicem că înălțăm Numele lui Hristos, când, în fapt, n-am fi fericiți dacă numele noastre n-ar fi și ele înălțate. Fostul păstor al tatălui meu obișnuia să spună că, „în orice moment, în orice relație, fie le slujești oamenilor, fie îi manipulezi”.⁸ Lucrarea poate ajunge propria formă de manipulare, în care membrii bisericilor noastre devin mijloace pentru înălțarea noastră de sine.

Păstoria este o treabă periculoasă. Citim în Iacov 3:1: „Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră”. Gândește-te la asta pentru o clipă. Iacov îi avertizează pe cei care intră în lucrarea pastorală. El le cere să apese pedala de frână, să își strunească

⁷ Merită notat că acest lucru nu este o simplă problemă contemporană. Aceeași problemă a lucrării orientate pe personalitate afectase și biserica din Corint (v. 1 Cor. 1:10-17).

⁸ Aici citez din Tom Shrader, fost păstor la East Valley Bible Church, acum Redemption Church în Phoenix, AZ.

acea ambiție, pentru că, deși lucrarea pastorală este una demnă, ea este și *periculoasă*. Așadar, n-ar trebui să confundăm ambiția cu aspirația. Majoritatea vastă a păstorilor nu vor avea un număr semnificativ de urmăritori pe Twitter. Ei nu vor scrie niciodată o carte. Ei nu vor fi invitați niciodată să vorbească în fața celor mai mari audiențe. Ei vor sluji în relativă obscuritate și vor muri într-un relativ anonim.⁹

Va fi acest lucru suficient? Dacă ești mânat de ambiție personală, oricât succes ai avea, nu ți se va părea suficient. Dar dacă ești mânat de o aspirație sfântă, te vei uita neîncetat la Mântuitorul și vei spune: „El îmi este suficient”.

Un dar

O astfel de aspirație este, în esență, un dar de la Dumnezeu. El nu poate fi fabricat sau manufacturat. Un frate poate fi un păstor foarte competent și un predicator convingător, dar dacă îi lipsește aspirația, va arde repede și va renunța.

Charles Spurgeon remarca odinioară că, „dacă vreun student de aici poate fi mulțumit să fie redactor de ziar, băcan, fermier, doctor, avocat, senator sau chiar rege, în

⁹ O mărturie smerită și totuși profund încurajatoare de astfel de lucrare este surprinsă în gândurile exprimate de D. A. Carson legate de lucrarea pastorală a tatălui său, intitulată, *Memoirs of an Ordinary Pastor: The Life and Reflections of Tom Carson* (Wheaton, IL: Crossway, 2008).

numele Cerului și al pământului, îl implor să se ducă înainte pe calea lui”.¹⁰

Spurgeon folosea probabil un fel de exprimare hiperbolică pentru a-și accentua ideea. Eu nu cred că abilitatea de a fi mulțumit cu altceva îl împiedică în mod necesar pe acela care o are să se implice în lucrare. N-ar trebui să învățăm, asemenea lui Pavel, să fim mulțumiți în orice circumstanță ne-am afla (Fil. 4:11)? Darul care îi face pe păstori să fie rodnici în lucrare ar putea foarte bine să le aducă succes în alte profesii. Aș putea fi mulțumit dacă m-aș întoarce în lumea investițiilor? Eu cred că da. Evident că ar fi mai ușor pentru familia mea și pentru nivelul meu de cortizon! Dar, dacă mă gândesc bine, am o singură viață de cheltuit pentru Isus și, pentru *mine*, eu cred că trebuie să o investesc în lucrare. Probabil că la asta s-a referit Spurgeon când a spus că „o dorință intensă și copleșitoare față de lucrare” este o cerință preliminară necesară pentru slujirea pastorală.¹¹

Deși lucrarea îți aduce răsplăți spirituale dacă o faci cu credințioșie, ea este și foarte *solicitantă*. Responsabilitățile sunt nesfârșite. Multe profesii nu îți cer mai mult de 40-45 de ore pe săptămână. Păstorirea nu este una dintre ele. În

¹⁰ C. H. Spurgeon, *Lectures to My Students* (Edinburgh: Banner of Truth, 2008), p. 24.

¹¹ Spurgeon, *Lectures to My Students*, p. 24.

termenii analizei cost/beneficiu, omenește vorbind, păstorirea este cel mai puțin împlinitoare. Păstorirea *nu* te lasă să ai o viață ușoară. Când întâlnirile prezbiterilor se lungesc mult în noapte, când mesajele pe email de la membri frustrați îți inundă computerul, când oile fug din turmă sau se înfundă iar și iar în capcanele grele ale păcatului, când prietenii dragi se îndepărtează de tine și simți că ai bombardat adunarea cu o altă predică, te vei simți ispitit să cauți să faci altceva. Doar aspirația dată de Dumnezeu te va ajuta să rămâi în luptă.

Charles Simeon, un păstor din secolul al XVIII-lea, a înțeles acest lucru. Convertit în primul lui an de la King's College, Cambridge, el a visat la o zi când să slujească în Holy Trinity Church. În 1782, acel vis s-a împlinit.

Numai că majoritatea membrilor bisericii n-au fost fericiți de desemnarea lui. Ei au protestat încuind ușile bisericii, refuzând să vină la adunare și să îi lase pe vizitatori să își ocupe locurile. Simeon trebuia să facă ceva, așa că a închiriat scaune pe propria cheltuială. După aceea, diaconii bisericii au aruncat scaunele în stradă, forțându-i pe vizitatori să stea în picioare în timp ce Simeon predica. În revolta lor, liderii bisericii au desemnat alți păstori care să slujească în timpul serviciilor de duminică după-amiaza. Nimeni nu voia să-l asculte pe Charles Simeon.

Și această situație n-a continuat vreme de o lună sau chiar un an, ci peste un *deceniu*. Studenții aruncau cu cărămizi în geamuri ca să îi întrerupă predicarea. Profesorii programau examene în zilele de duminică, tocmai ca să îi țină pe studenți departe de predicarea lui. Împotrivirea era considerabil de mare și coordonată. Aproape orice altă persoană și-ar fi făcut bagajele și ar fi renunțat. Dar Simeon nu a făcut asta. Animat de un amestec de încăpățănare și determinare sfântă, el a perseverat în lucrare – vreme de 54 de ani! În timp, el a câștigat respectul congregației și a ajuns una dintre cele mai respectate și mai iubite persoane din mediul creștin din Anglia.¹²

Ambiția nu hrănește o astfel de perseverență, ci aspirația sfântă.

Dar doar aspirația nu este suficientă. Foarte mulți oameni acționează ca și cum nimic nu survine după 1 Timotei 3:1. Pavel continuă descriind tot ceea ce trebuie să îl caracterizeze pe acela care dorește să slujească în lucrarea pastorală (1 Tim. 3:2-7). Păstorii trebuie nu doar să *aspire* la lucrare; ei trebuie să aibă și *trăsături* calificative sfinte, *apetititudini*, și *confirmarea* unei biserici. Trebuie să ne simțim *împinși personal* la lucrare (aspirație), dar biserica trebuie

¹² Pentru mai multe detalii despre Charles Simeon, vă recomand Handley Moule, *Charles Simeon: Pastor of a Generation* (Fern, Ross-Shire, Great Britain: Christian Focus, 2001).

să *confirme public* acea lucrare în noi (trăsături calitative, aptitudini și confirmare).

TRĂSĂTURI CALIFICATIVE

În cartea sa, intitulată *Dining with the Devil* [La cină cu diavolul], Os Guinness relatează observația unui om de afaceri japonez: „Oriunde întâlnesc un lider budist, întâlnesc un om sfânt. Oriunde întâlnesc un lider creștin, întâlnesc un manager”.¹³

Având în vedere dragostea noastră pentru eficiență și productivitate, ca și tendința noastră de a trata viața ca niște consumatori și instituțiile ca niște furnizori, este ușor ca biserica să își împrumute practicile din lumea de afaceri. Astfel, legămintele bisericii fac loc declarațiilor vizionare. Ne focalizăm mai puțin pe ceea ce ne unește cu orice biserică adevărată din istorie și mai mult pe ceea ce face ca brandul nostru să fie deosebit. Noi măsurăm lucrarea după indicatori cuantificabili, iar slujba păstorului este să ne crească „cota de piață”. Noi angajăm bărbați ca păstori pe cei plăcuți, care pot atrage mulțimile cu personalitățile lor convingătoare.

Și există consecințe ale acestui lucru: bisericile noastre au tendința de a privi înainte către lucruri precum

¹³ Os Guinness, *Dining with the Devil: The Megachurch Movement Flirts with Modernity* (Grand Rapids, MI: Baker, 1993), p. 49.

Harvard Business Review [revistă pentru mediul de afaceri, n.tr.] când vine vorba de evaluarea păstorilor. Noi căutăm lideri carismatici, cu istoric și experiență dovedite. Pe scurt, ne focalizăm predominant pe *darurile lor*.

Totuși, imediat după afirmarea necesității aspirației, Pavel subliniază o mulțime de atribute evlavioase care trebuie să definească un slujitor al Evangheliei:

„Trebuie ca episcopul (privighetor) să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să îi învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătăuș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani; să-și chivernisească bine casa, și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu? Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului. Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu ajungă de ocară, și să cadă în cursa diavolului” (1 Tim. 3:2-7).

Așa cum mulți au observat, ceea ce este cel mai remarcabil la această listă este cât de lipsită de pompă este. A fi respectabil, cu stăpânire de sine, nu violent, ci blând, sunt lucruri care ar trebui să caracterizeze *orice* creștin, nu doar pe păstori.

Dar la fel de uimitor este că Biblia îi acordă prioritate

evlaviei, nu darurilor. În timp ce multe biserici au tendința de a se focaliza predominant pe *competență*, Biblia se concentrează pe *character*.

Prima trăsătură calificativă, „fără prihană” (v. 2), este un termen umbrelă, ca un lucru care este cap de listă. Trăsătura finală subliniază aceeași idee: „Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară” (v. 7). Ambele expresii slujesc drept capete pentru ceea ce se găsește între ele. Păstorii trebuie să aibă reputații bune deopotrivă în biserică și în comunitate. Liderii bisericii nu sunt chemați doar să propovăduiască Evanghelia, ci ei trebuie să fie și imagini vii ale acelei Evanghelii.

Dacă aspiri să fii păstor, notează acest lucru cu atenție. Evlavia crescândă este mai importantă decât darurile inerente. Ar trebui să fii mai preocupat de maturitatea personală decât dacă ai în față o perspectivă a unei lucrări prospere.

Lui Dumnezeu Îi pasă de căsnicia ta, pentru că felul în care îți tratezi soția spune multe despre felul în care vei avea grijă de mireasa lui Hristos.¹⁴ Păstorii trebuie să fie oameni cu stăpânire de sine, ca nu cumva să se afle sub

¹⁴ „Bărbatul unei singure neveste” are sensul literal de „bărbat dedicat unei singure femei”. Aici sunt în asentimentul multor comentatori biblici, care cred că Pavel nu vorbește despre fidelitatea din trecut (de ex., Este divorțat?), ci despre credințioșia din prezent (de ex., Este credincios în căsnicia lui?).

influența ultimelor ifose și incapabili să aibă judecată sănătoasă în grija pentru suflete. Ei trebuie „să nu fie bătăuși, ci blânzi” (v. 3), pentru că personalitățile violente și beligerante rănesc oile firave ale lui Hristos.

Așa că întreabă-te: Este viața ta marcată de un caracter sfânt? Ești certăreț? Gândește-te la conversațiile pe care le porți și la postările din social media. Trudești la promovarea păcii, sau ești mai înclinat să te iei de oricine? Tragic este că mulți tineri sunt ca niște pirotehniști din punct de vedere teologic. Lor le place să înceapă și să arunce cu flăcări indiferent cât de mari ar fi pierderile pe care le-ar putea cauza.

Ești ospitalier? Ospitalitatea înseamnă literalmente „să îi iubești pe străini”. Oamenii ospitalieri îi caută pe alții. Vii la biserică mai devreme și rămâi până mai târziu ca să stai de vorbă cu cei străini și să le spui un bun venit vizitatorilor? Gândește-te la relațiile tale. Ai relații doar cu cei care îți împărtășesc interesele și pasiunile? Un păstor adevărat se va împinge pe sine în afara acelor ziduri ca să îi aducă pe alții în biserică.

Dacă ai familie, poți spune că membrii ei prosperă sub conducerea ta? Sau se ofilesc? Sau, chiar mai rău, fug de ea? Poți fi un lider capabil în comunitate, dar dacă viața ta de familie este cu totul dezordonată, slujirea ta nu va vorbi bine despre Evanghelie. Pavel spune că înveți să

păstorești familia lui Dumnezeu păstorindu-ți familia mai înainte de toate.

Un domeniu în care am văzut nenumărați bărbați eșuând este cel al curăției sexuale. Atât lumea cât și biserica se confruntă cu o pandemie de pornografie. Lumea o poate promova, iar conștiința ta poate căuta să o minimizeze, dar Dumnezeu spune că „nici să nu fie pomenite între voi” astfel de lucruri (Efes. 5:3). Puritatea sexuală este parte din ceea ce înseamnă să trăim vieți neprihănite, cu stăpânire de sine.

Nu te amăgi. Nu poți fi păstor în timp ce te pleci înaintea altarului pornografiei. Dacă în prezent cauți să te implici în lucrare, ar putea fi nevoie să pui deoparte această umblare astfel încât să te implici serios în lupta cu păcatul. În fapt, o astfel de dorință este un semn al cuiva care înțelege cu adevărat greutatea acestei slujiri.¹⁵

Odată ce ești implicat în lucrarea pastorală, ștacheta nu face decât să se ridice tot mai sus. Când consecința este pierderea unei slujbe, jena pentru familie și rușinea personală considerabilă, ispita de a te ascunde va fi enormă, iar consecințele catastrofice. Ca să folosesc cuvintele binecunoscute ale puritanului John Owen, „Ucide păcatul, căci

¹⁵ Pentru mai multe informații pe această temă, v. Garret Kell, *Pure in Heart: Sexual Sin and the Promises of God* (Wheaton, IL: Crossway, 2021).

altfel te va ucide el pe tine”.¹⁶

Toate aceste lucruri pot apăsa greu asupra sufletelor noastre. Dar ca să fiu clar, Pavel susține integritatea personală, nu perfecțiunea. Maturitatea, nu desăvârșirea. Credințioșia, nu lipsa totală de imperfecțiuni. Liderii din biserică trebuie să fie exemple pentru biserică (1 Petru 5:3). Fără evlavie, nu există cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu (Tit 1:1). Dacă un lider nu umblă după evlavie, cum se poate aștepta să conducă pe altcineva într-acolo?

Dragoste

Dincolo de trăsăturile de caracter schițate în 1 Timotei 3, eu cred că există două alte calități care ar trebui să caracterizeze inima unui păstor. Prima este dragostea, pentru că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8). Întreaga Lege poate fi însumată în porunca de a iubi (Matei 22:34-40). Dragostea este semnul distinctiv al poporului lui Dumnezeu. „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35).

Dragostea a caracterizat lucrarea lui Pavel. Noi ne

¹⁶ John Owen, *Of the Mortification of Sin* (Fearn, Scotland: Christian Focus, 2012). Disponibilă și în limba română sub titlul *Omorârea păcatului*, la Editura MAGNA GRATIA.

gândim deseori la el ca la un apostol cu ifose și fără simțuri, care a luptat cu tenacitate cu erezia și a trăit o viață austeră. Suntem recunoscători pentru el, dar noi nu suntem siguri că am vrea să fim chiar ca el.

Dar să ne uităm la el mai îndeaproape. Viața lui Pavel a fost dominată de dragoste. Cum și-a descris el lucrarea printre tesaloniceni? „Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii. Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atât de scumpi ne ajunseserăți” (1 Tes. 2:7-8). Pavel a iubit profund, iar acea dragoste l-a determinat să se investească în viețile altora. Așa trebuie să fie situația în cazul tuturor celor ce doresc să păstorească poporul lui Dumnezeu.

Martyn Lloyd-Jones, binecunoscutul predicator galez din secolul al XX-lea, spunea că „a iubi predicarea este un lucru, dar a-i iubi pe oamenii cărora le predici este ceva cu totul diferit”.¹⁷ Dacă nu îți iubești congregația, nu te vei sacrifica pentru ei, ci doar îi vei folosi sau îi vei trata ca pe o problemă ce trebuie rezolvată, nu ca pe niște oameni

¹⁷ Martyn Lloyd-Jones, *Preaching and Preachers* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2011), p. 105. Binecunoscutul autor de imnuri și păstor John Newton observa că adunarea lui primea aproape orice din partea lui, oricât de dureros ar fi fost, pentru că știau că el le dorea binele. V. și Sinclair Ferguson, *Some Pastors and Teachers: Reflecting a Biblical Vision of What Every Minister is Called to Be* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 2017), p. 764.

pe care să îi iubești.

Exprimat în termeni simpli, congregațiile trebuie să știe că păstorii lor le iubesc. Și când ele știu asta, vor primi aproape orice din partea lor. Ca să folosesc cuvintele lui Robert Chapman, păstor și evanghelist din secolul al XIX-lea, „treaba mea este să îi iubesc pe alții, nu să caut ca alții să mă iubească pe mine”.¹⁸

Slujire

O astfel de dragoste se dovedește prin slujire.

A existat recent o mișcare prin care s-a încercat ca păstorii să fie portretizați ca niște regi care domnesc. Evident că păstorii exercită o anumită autoritate, și este normal ca biserica să se supună autorității pastorale (F.A. 20:28; 1 Tes. 5:12-13; Evrei 13:17; 1 Petru 5:1-5).

Dar păstorii sunt chemați mai înainte de toate la un altar, nu la un tron. Păstorii trebuie să fie modele a ceea ce înseamnă să urmeze cuvintele lui Hristos: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze. Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui”

¹⁸ Pasaj preluat din „The Best Leaders are Often the Least Noticed: Robert Chapman (1803–1902),” *Desiring God*, 30 ianuarie 2018, <https://www.desiring-god.org/articles/the-best-leaders-are-often-least-noticed>.

(Marcu 8:34-35).

Măreția adevărată se găsește în sacrificiu, iar păstorii trebuie să fie modele ale acestui principiu. Ei n-ar trebui să manifeste un soi de egoism sau bravadă centrată pe sine. Isus spune că liderii din Biserica Lui nu trebuie să abuzeze de autoritate, așa cum fac liderii din lume: „Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește. Căci care este mai mare: cine stă la masă, sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă” (Luca 22:26-27).

Isus ia ideea lumii despre putere și o răstoarnă cu totul. Ideea revoluționară de aici este că liderii – cei care au putere, autoritate și responsabilitate – trebuie să o exerce nu în beneficiul lor, ci al altora. În economia lui Dumnezeu, a conduce înseamnă să slujești. Oricine aspiră la lucrare trebuie să aspire la conducerea prin *slujire*. Noi suntem chemați să ne sacrificăm pe noi înșine în slujba altora.

Păstorii nu sunt regi, ci slujitori ai Regelui.

APTITUDINE

Deși Scriptura ne învață să îi acordăm prioritate caracterului, asta nu înseamnă că competența ar fi neimportantă.

Multe profesii au examene care testează abilitățile și pricepera celor care vor să le practice. Avocații dau examene la barouri. Doctorii trebuie să dea examene de rezidențiat. Până și lucrătorii poștali sunt testați. Dacă nu treci examenul, nu te califici să practici acea meserie.

Nu așa este în lucrare. Deși unele denominații au anumite cerințe la ordinare, Biblia nu ne învață că ar trebui să înființăm o organizație internațională de acreditare, al cărei rol să fie certificarea aptitudinilor păstorilor. Dar asta nu înseamnă că nu ar exista anumite abilități, îndemânări, competențe sau aptitudini necesare pentru lucrarea pastorală.

Învățătură

O îndemânare care este cerută în particular din partea prezbiterilor, care lipsește de exemplu în cazul diaconilor, este abilitatea de a da învățătură (cf. 1 Tim. 3:8-13).

Darea de învățătură este inima lucrării pastorale. Un păstor nu este un programator de activități sau un motivator personal, ci un *învățător* al Bibliei. Modelul consecvent din Scriptură este că poporul lui Dumnezeu se strânge în jurul propovăduirii Cuvântului lui Dumnezeu (Exod 24:7; Ios. 8:34-35; 2 Cron. 34:30; Matei 5:1-3; Marcu 1:38; F.A. 6:2). Astfel, oricine aspiră la slujirea de păstor trebuie să fie în stare să dea învățătură.

A fi în stare să dai învățătură nu înseamnă că trebuie să fii următorul Charles Spurgeon. Tit 1:9 explică mai clar la ce se referea Pavel: „să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să îi înfrunte pe potrivnici”.

Opiniile păstorului trebuie să fie bazate pe Scriptură, nu pe cultură, tradiție sau aderarea oarbă la practicile din trecut. Poate el să deschidă Biblia și să explice clar ce spune și ce sens are ea? Poate să evalueze o situație și să aplice Scriptura așa încât să păzească și să crească oile cu eficiență? Poate să facă acest lucru astfel încât să le fie benefic celor care îl ascultă? Dacă da, atunci este în stare să dea învățătură.

Dar vreau aici să vin cu un cuvânt de atenționare. Darurile de învățătură se dezvoltă în timp. Dacă evaluezi abilitatea unui bărbat de a da învățătură, ai grijă să nu faci judecăți pripite. Dacă aspiți la lucrare, nu îți fundamenta viitorul pe răspunsul pe care l-ai primit după o singură predică.

Prima mea oportunitate de a da învățătură a venit la un an după ce am fost mântuit, când am vorbit în grupul nostru de tineri. Păstorul meu de tineret mi-a cerut să vorbesc despre creație versus evoluție. Am agreat doar pentru că nu puteam să îl refuz pe cineva care mă iubea atât

de mult. Când totul s-a încheiat, l-am întrebat cum m-am descurcat. După o pauză lungă, în care și-a căutat gândurile, mi-a spus: „A fost... *profund*”. Traducerea: dacă ai fi citit un paragraf dintr-o enciclopedie ar fi fost la fel de informativ și *mai* atrăgător.

Prima mea predică a venit după aproape 9 luni de când plecasem din lumea investițiilor. La finalul predicii, o femeie m-a întâmpinat la ușă și m-a întrebat dacă nu cumva engleza era a *doua* mea limbă. Nu glumesc! Chiar așa a fost. Brutal. Îmi venea să mă arunc într-o groapă și să mor. A trebuit cel puțin să mă împotrivesc îndemnului copleșitor din mine de a-mi suna fostul șef și de a-l implora să mă primească înapoi la locul de muncă.

Și am o mulțime de întâmplări umiltoare. Dar cumva am supraviețuit, am crescut și acum predic aproape în fiecare săptămână, și unii oameni chiar sunt ajutați de predicile mele! Dar toate acestea au luat timp. Soția mea spunea că nu mi-am găsit „vocea” decât după doi ani și jumătate de slujire ca păstor asistent, după 7 ani de seminar, alți 5 ani ca păstor asociat și un an de slujire ca păstor principal. Doar atunci m-am simțit cumva pe picioarele mele, ca predicator. Până atunci, probabil că am predicat peste 75 de mesaje. Așa că fii răbdător.

Puțini vor fi invitați să predice un mesaj de duminică dimineața cu o oarecare regularitate. Dar asta nu înseamnă

că nu poți începe să îți dezvolți darurile de învățător. Oferă-te să conduci un grup de studiu. Fii voluntar în grupul de tineri. Cheamă la tine un prieten sau doi sâmbăta dimineață și predicați-vă unii altora, apoi evaluați-vă reciproc. Invită-l pe păstorul bisericii sau pe un alt lider ca să ia parte la acele întâlniri și cere-le să vă evalueze. Ia în considerare participarea la un atelier local de predicare. Programul de la Charles Simeon Trust este un loc excelent de start.¹⁹

În ultima lui epistolă, Pavel l-a îndemnat astfel pe Timotei: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Tim. 2:15). Deși nu știi ce va aduce ziua de mâine, există multe lucruri pe care le poți face azi ca să te înfățișezi ca un om încercat, împărțind corect Cuvântul adevărului.

Ucenicizare

Dincolo de predicare, păstoria trebuie să fie credincioși în *ucenicizarea* altora. Dacă *ucenicia* este felul în care Îl urmăm pe Isus (pe verticală), *ucenicizarea* este felul în care îi ajutăm pe alții să Îl urmeze pe Isus (pe orizontală). Mai specific, *ucenicizarea* înseamnă să îi facem intenționat

¹⁹ Vizitați pagina de internet a Charles Simeon Trust pentru mai multe informații despre programele și resursele lor la adresa <https://simeontrust.org>.

bine cuiva, astfel încât acea persoană să devină mai asemănătoare lui Hristos.

Gândește-te la lucrarea lui Isus. El nu Și-a inaugurat Împărăția cu un soi de campanie mediatică de masă pe Madison Avenue. El nu a angajat strategii care să Îl ajute să folosească puterea social media și nici nu S-a încuiat în biroul Lui ca să citească bloguri și să deruleze printre postări la fiecare zece secunde. El pur și simplu a strâns un mic grup de bărbați în jurul Lui, a trăit alături de ei și a investit proactiv în el timp de peste trei ani.

Ucenicizarea a definit lucrarea lui Pavel în relație cu bărbați precum Timotei, Tit și mulți alții (Col. 1:28-29). Ucenicizarea nu înseamnă doar să ne strângem în jurul unei cafele și să stăm de vorbă. Ea înseamnă să investim intenționat și hotărât reciproc Cuvântul, cu scopul de a-i înfățișa maturi în Hristos. Noi nu facem ucenici ai noștri, ci ai lui Hristos. Noi trudim ca să îi facem mai puțin asemănători nouă și mai mult asemănători Lui. Așa și-a folosit Pavel lucrarea, trudind și lucrând din greu spre binele spiritual al altora.

Păstorii nu sunt niște oameni lipiți de amvon. Ei sunt învățători și persoane care îi ucenicizează pe alții. Pavel subliniază acest lucru în 2 Timotei 2:2: „ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să îi învețe și pe alții”.

Păstorirea are de-a face cu ucenicizarea următoarei generații de păstori și lideri. Un bărbat care nu este dedicat cu pasiune acestui fel de lucrare nu este pregătit să păstorească. Punct.

Dacă te gândești la ideea de a te implica în lucrare, întreabă-te: În ce feluri le fac bine spiritual altora în prezent? Mă investesc în alții? Ucenicizez studenți din biserica mea sau mă ofer voluntar ca să slujesc la următoarea tabără de tineret? Îmi plănuiesc cum să fac o lucrare evangelistică la locul de muncă? Caut oportunități, sau doar aștept ca lucrarea să îmi fie servită pe un platou de argint?

După experiența mea, o potențială lucrare de predicare într-o biserică vibrantă are tendința de a-i atrage pe tinerii bărbați să vrea să ia parte la acțiune. Ei pot chiar să presupună că sunt „chemați”. Dar unii dintre ei pot doar să umble după un loc de muncă religios. Ei se gândesc că, dacă se ridică la amvon și vorbesc din Cuvântul lui Dumnezeu, *voilà*, oamenii sunt mântuiți, căsniciile sunt restaurate, copiii ascultă de părinții lor și leul stă alături de miel.

Totuși, în general, lucrurile nu funcționează așa. În spatele fiecărei lucrări rodnice autentice se găsesc ore ne-numărate de pregătire, rugăciune și sacrificiu. Pur și simplu nu există ceva care să înlocuiască truda. Dacă evaluezi bărbați, vei dori să vezi inițiativă în ei. Vei căuta bărbați

care creează oportunități, nu doar așteaptă să le fie servite.

Și când ei se dedică binelui altora, care este rodul? Este dulce sau acru? Perseverează ei în relațiile cu alții, sau sunt doar niște scânteii care se risipesc repede? Sunt caracterizați de mult entuziasm inițial, după care trec la altceva? Astfel de bărbați nu vor fi buni slujitori.

CONFIRMARE

Bun, să zicem că aspiți la lucrare și crezi că satisfaci cerințele de evlavie și aptitudine. Dar cum știi că evaluarea ta este corectă? Cum se confirmă ea în viața ta? Pasul următor este seminarul teologic? Sau ordinarea?

Bisericile au practici relativ diferite în acest sens, în funcție de structurile lor ecleziale. Dar, așa cum am văzut deja, eu cred că bisericile locale îi cheamă pe păstori la lucrare. În Antiohia, Pavel nu s-a trimis de unul singur; biserica l-a trimis. El a petrecut timp considerabil în biserică, unde a crescut spiritual (F.A. 11:19-30, în special v. 26), iar biserica l-a recunoscut pentru lucrarea de păstorie și plantare. Chiar dacă Duhul Sfânt l-a chemat și l-a pus deoparte pentru asta (F.A. 13:2), biserica a fost cea care l-a trimis în prima lui călătorie misionară (13:3). Biserica și-a asumat lucrarea, nu doar păstorul principal sau prezbiterii.

Ca rezultat, Antiohia a devenit un fel de „bază de

operațiuni” pentru eforturile viitoare de plantare de biserici. Biserica din Antiohia l-a trimis pe Pavel și în următoarele două călătorii misionare (F.A. 15:40; 18:23), și el s-a întors mereu în Antiohia ca să dea rapoarte despre lucrarea lui (F.A. 14:21). Acea biserică ce îl trimisese avea să fie biserica ce se bucura alături de el.

Păstorirea necesită aspirație personală și confirmare publică din partea unei biserici locale. Ai putea fi convins în mintea ta că ești „chemat” la lucrare. Ai putea să te simți sigur în ce privește darurile tale de lucrare. Dar asta cântărește foarte puțin până în clipa când o biserică îți *confirmă* public lucrarea.

Ordinare

Permite-mi să vorbesc aici pe scurt despre ordinare, pentru că mulți consideră un anumit proces de ordinare ca fiind confirmarea lucrării pastorale.

Cuvintele „a ordina” și „ordinare” nu se găsesc în Biblie. Asemenea multor baptiști, sunt și eu întrucâtva allergic la acest termen, pentru că el comportă cumva ideea că biserica are o clasă de clerici. Cel puțin trebuie să ținem minte că un certificat de ordinare nu îl califică pe nimeni să fie prezbiter pe viață. Cel mai apropiat lucru de ordinare prezentat în Biblie este ceea ce găsim în 2 Timotei 1:6, unde Pavel menționează că un grup de prezbiteri și-a

pus mâinile peste Timotei la Efes, ca să îl desemneze să se ocupe de lucrarea Evangheliei. Uneori, bisericile urmează acest model când își recunosc oficial păstorii, punându-și mâinile peste ei și rugându-se pentru ei.

Dacă vrei să folosești termenul *ordinare*, este critic să îl legi de *exercitarea unei slujbe*. Scriptura nu îl prezintă niciodată pe nimeni ca prezbiter sau diacon, dacă acel bărbat nu *slujește în prezent* în acel rol, ca în cazul celor care au plecat dintr-o biserică, dar încă se referă la ei înșiși ca și cum sunt ordinați. Deconectarea celor două sugerează existența unui *statut* care trece dincolo de exercitarea unei slujiri într-o biserică. Aceasta este una dintre problemele centrale legate de întreaga idee de ordinare, motiv pentru care eu prefer să nu folosesc acest termen.

Când vine vorba despre certificatele sau autorizațiile de ordinare, statul le poate solicita și denominațiile le pot folosi, dar nu există nimic de acest fel în Biblie care să le facă necesare.

BUN, ATUNCI CE-I DE FĂCUT?

Probabil că te-ai apucat de citit această scurtă carte căutând ceva mai clar. Poate că ai fost în căutarea unor lucruri pe care să le bifezi, un fel de cale ușoară prin care să îți măsoari progresul către lucrarea pastorală. Acum te simți cumva frustrat. Ce-i de făcut? Dă-mi voie să îți ofer

patru sugestii.

1. Dedică-te unei biserici locale sănătoase

Bisericile cresc păstori și bisericile trimit păstori. Dacă vrei să păstorești, trebuie să fii profund implicat într-o biserică locală sănătoasă.

Nu vreau să sugerez prin asta că seminariile teologice n-ar fi importante. Ele sunt școli care rafinează lucrurile, și ar trebui să completeze ceea ce face biserica locală, nu să o înlocuiască. Ca să păstorești, nu ai nevoie de diplomă de seminar teologic. Unii dintre cei mai mari păstori și predicatori, precum Charles Spurgeon sau Martyn Lloyd-Jones, n-au absolvit niciun seminar teologic. La urma urmei, seminariile teologice sunt invenții relativ recente. Din nou, nu sugerez aici că ele n-ar fi utile. Evident că sunt! Chiar dacă Biblia nu le cere, eu totuși le recomand. Doar nu vreau să punem prea mult accent pe ele. Și cu siguranță că nu trebuie să le considerăm ca un *sine qua non* al pregătirii pastorale.

Dacă nu ai o biserică sănătoasă în zona ta, mai caută. Poate că ai ignorat fără să vrei anumite lucrări credincioase. Dar dacă nu, ar fi mai înțelept să te muți într-o altă zonă, unde să îți zidești viața într-o biserică locală sănătoasă, decât să încerci să intri în lucrare printr-un seminar teologic.

2. *Informează-i pe liderii tăi de aspirația ta*

Un semn distinctiv al bisericilor credincioase este că ele sunt conduse de bărbați care cresc alți bărbați, la fel ca biserica din Ierusalim, care l-a crescut pe Barnaba și l-a trimis să încurajeze și să conducă tineri creștini în Antiohia. La rândul ei, biserica din Antiohia i-a crescut pe Simon, Luciu și Manaen (F.A. 13:1). Pavel a făcut același lucru cu Sila, Timotei, Tit, Apolo, Erast, Trofim și mulți alții, ale căror nume nu ne sunt lăsate în Scriptură.

Informează-i pe păstorii tăi de interesul tău pentru lucrare, astfel încât ei să se poată ruga pentru tine, să te mentoreze și să îți dea o evaluare onestă a progresului tău. Dar nu presupune că o vei lua pe calea scurtă. Nu presupune că orice oportunitate de dare de învățatură ți se va deschide de acum sau că prânzurile tale vor fi pline de prezbiteri care să se înghesuie în jurul tău.

Când un bărbat îmi spune că este interesat de lucrare, mă rog pentru el, și uneori asta este totul. Pot să spun că este frustrant, și fac asta intenționat. Uneori vreau să văd dacă este dornic să creeze lucrarea, sau dacă pur și simplu așteaptă să îi fie servită.

3. *Slujește din plin*

Darurile sunt descoperite adesea în slujire. De aceea, fă ce este necesar ca să descoperi și să evaluezi cum poți să

slujești cel mai bine biserica. Dacă vrei să dai învățătură, începe cu lucrarea pentru copii. Dacă poți comunica mesajul Bibliei în modalități credincioase și convingătoare față de copii, poți să îl transmiți oricui!

Dacă biserica are nevoie de o persoană care să îi întâmpine la ușă pe vizitatori, nu răspunde ca și cum, „îmi pare rău, nu ați prins ideea, dar eu sunt chemat să *predic*”. Nu fi un astfel de individ! A fi dornic de slujire oriunde este nevoie este semnul caracteristic al unui slujitor credincios.

Foarte mulți bărbați stau prin preajmă așteptând ca lucrarea să le fie servită ca un dar împachetat și cu toată pompa. Începe să te dedici vieții bisericii, și ai încredere în faptul că Dumnezeu va deschide ușile care trebuie la timpul potrivit.

4. Fii răbdător

Isus a petrecut trei ani împreună cu ucenicii Lui. Chiar după educația extinsă a lui Pavel în iudaism, i-a luat alți trei ani să se pregătească pentru lucrarea creștină (Gal. 1:17-18). Păstorii nu sunt produși în masă pe o linie de asamblare.

Pregătirea pentru lucrare este un proces care ia timp. La fel ca pâinea cea mai bună, se poate să ai toate ingredientele necesare, dar aluatul are nevoie de timp ca să

crească. Dacă încerci să accelerezi procesul, produsul final va fi ruinat. De aceea, fii răbdător. Roagă-te. Ca să folosesc cuvintele înțelepte ale lui Edmund Clowney, „este foarte posibil să îți supraestimezi darurile și destul de imposibil să subestimezi darurile de care ai nevoie”.²⁰

Așa că slujește. Așteaptă. Și ai încredere că Dumnezeu va încheia în tine lucrarea pe care El a început-o, oricare ar fi direcția în care El te va călăuzi.

RESURSĂ RECOMANDATĂ

Bobby Jamieson, *The Path to Being a Pastor*, Wheaton, IL: Crossway, 2021.

²⁰ Edmund P. Clowney, *Called to the Ministry* (Phillipsburg: P&R, 1964), p. 30.

IX 9Semne

Zidind biserici sănătoase

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea exozitivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membralitatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să illustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 40 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/about/international-efforts/.

ro.9marks.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

1) *Recomandă mai departe această carte!*

2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*

3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*

4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*

5) *Roagă-te pentru noi.*

6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.

Mulțumim!

Este ceva obișnuit să descriem interesul pentru lucrare ca o "chemare", dar acea idee este puternic *individualistă* și chiar *nebiblică*. În această scurtă carte, Brad Wheeler arată ce spune Biblia pe această temă și le oferă păstorilor aspiranți un proces în patru etape pentru hrănirea *ambiiției* evlavioase, a *trăsăturilor* calificative și a *aptitudinii*, și pentru a căuta *confirmarea* din partea bisericii locale. Sfaturile lui practice le oferă bărbaților o cale mai focalizată și mai biblică spre lucrarea vocațională.

Întrebări despre biserică este o serie de cărți care caută să le ofere creștinilor obișnuiți învățături sănătoasă biblic și accesibilă, prin răspunsuri la cele mai răspândite întrebări despre viața de biserică. Fiecare carte oferă răspunsuri biblice și aplicații practice cu scopul hrănirii practicilor și a dedicării sănătoase în biserică locală.

Brad Wheeler (ThM, The Southern Baptist Theological Seminary) este păstor principal la University Baptist Church în Fayetteville, Arkansas. El a slujit anterior ca păstor asociat la Capitol Hill Baptist Church în Washington, DC. Brad și Erin, soția lui, au patru copii.

Editura MAGNA GRATIA
www.magnagratia.org

9Semne
www.9marks.org